

The Frames >Divadlo Archa > 19. listopadu 2005

Jednoho podzimního večera mi zavolal kamarád, jestli nechci jít na **The Frames**. Neplatil bych lístek, ale musel bych o koncertu napsat článek. Notnou chvíli jsem se zdráhal, protože jsem jednak Frames nikdy neslyšel, a hlavně: nikdy jsem nepsal žádný článek. Pak ale zvítězila zvědavost a touha zkusit něco nového. Po svém souhlasu jsem si s hrůzou uvědomil, že se nejspíš zařadím mezi pisálky, kteří bez jakékoli znalosti chrlí zasvěcené články (hodně takových už jsem četl), a proto jsem se před koncertem snažil získat alespoň střípky o historii kapely. Na druhou stranu jsem si řekl, že když už tři roky hraju a zpívám folk a přes dvacet let hraju a zpívám bigbít, tak by můj pohled na hudbu, kterou uslyším poprvé, nemusel vyznít úplně do autu. Proto prosím skalní fanoušky, aby můj příspěvek chápali jako reklamu pro lidi, kteří Frames, podobně jako já, ještě neslyšeli.

Už v půl osmé nás čekala zaplněná Archa. První část večera patřila irské skupině **Interference**, jejímž leaderem je zpívající vozíčkář Fergus O'Farrell. Ten, ještě než zazněly první tóny, připravil posluchače na to, že vystoupení jeho kapely bude velmi tiché a jemné. A už po první písničce

American Townland

bylo zřejmé, že nižší hladina decibelů koncertu jen prospěje. Každou

Glen Hansard v Arše

foto: Jakub Řepka ©

novou písní jsem byl doslova vtahován do vnitřního světa irské čtveřice. Zvlášť silně na mě pro svou až magickou atmosféru zapůsobila krátká píseň *Prayer Before The Voyage*. Pořád jsem čekal nějaký slabší kousek, a zatím - přišel konec. Osm písní a dost. Mohutným potleskem jsme se dožadovali přídávku, ale zdálo se, že ani nepřijde. Místo Interference vběhl na pódium houf potrhých techniků v čele s ladičem Samem a začaly chystat scénu pro Frames. Teprve když potlesk umlkal a v sále se začalo rozsvěcet, vrátili se na pódium Fergus a spol. Přídavek *The Return*

byl pro mě zvláštním návratem do psychedelického období 60. a 70. let, folkovou kulisou ke mně začaly promlouvat tóny evokující tvorbu Nico nebo Johna Calea.

Mluvit o tomto večeru jako o folkovém nebo rockovém by byl asi omyl, protože tvorba Interference (o hudbě Frames ani nemluvě!) je velmi obtížně zařaditelná. S příchodem **Frames** na scénu skončila klubová atmosféra. Aniž by se změnila kapacita sálu, připadlo mi, jako bych se najednou ocitl na stadiónu. Bohužel i po zvukové stránce. Po několika frázích zpěváka Glena Hansarda mi došlo, že se něco bude dít. Okamžitě se mi vybavil strahovský koncert Rolling Stones, osobnost Micka Jaggera a pocit, že vypustili lva z klece. Pochopil jsem, že mám co do činění s velkou kapelou. Hudbu Frames cítím jako spojení syrového folku s výrazným exaltovaným zpěvem a nezávislé rockové hudby, jaká byla v 80. letech vydávána na značkách Creation a 4AD (Cocteau Twins, Cranes, My Bloody Valentine apod.). Posluchačům, kterým tato jména nic neříkají, bych uvedený sound popsal jako hradbu mellotronových a syntezátorových harmonií s využitím nahalených houslí. Přestože Frames takto kombinují zdánlivě nesourodé žánry, nejde v jejich případě o fúzi, nýbrž o vyhraněný styl, ve kterém kromě pestrobarevných ploch dominuje výborný a osobitý vokál Glena Hansarda.

Skladby, které zazněly, byly průřezem jeho tvorby, s důrazem na již páté, aktuální studiové album ***Burn The Maps***. Celkový sound zněl přesto natolik jednotně, že měl člověk pocit, jako by poslouchal skladby psané v jediném roce. Určitým překvapením byl pro mě první přídavek, jediná píseň, kterou hrál a zpíval Hansard sólo. Jeho neuvěřitelný výraz mi vysvětlil, proč se o něm mluví jako o budoucí legendě. Pravda ovšem také je, že jeho samostatné vystoupení nemá s vlnami, které vyzařují Frames, mnoho společného. V dalším přídavku se spolu s Hansardem na scéně objevili i členové Interference. Závěr koncertu patřil opět hudbě Frames, včetně hitu *Star Star*.

Co říci na závěr? Vrcholem celého večera bylo pro mě sólové vystoupení Hansarda a naopak nejslabším místem zařazení instrumentální části skladby *Shine On You Crazy Diamond* od skupiny Pink Floyd: ne každý dokáže dobře zahrát party Davida Gilmoura, jednoho z nejlepších feelingových kytaristů světa. Přestože Hansard komunikoval s publikem více než O'Farrell, měl jsem dojem, že Interference, možná pro svou klubovou atmosféru, se lidem přiblížila o něco více. I přes tento pocit mě více zaujala hudba Frames, jejichž cédéčka už mám slíbena k zapůjčení. A když se mě někdo v budoucnu zeptá, co říkám na Frames, budu jen chválit.

Interference

- 1 *American Townland*
- 2 *Kain & Abel*
- 3 *Prayer Before The Voyage*
- 4 *Looking For Someone*
- 5 *Belle* (Paul Tiernan)
- 6 *Breaking Out*
- 7 *I'm Your Man*
- 8 *Saturday Night*

+ *The Return*

The Frames

- 1 *Finally*
- 2 *Dream Awake*
- 3 *Lay Me Down*
- 4 *What Happens When The Heart Just Stopps / To Be Of Use*
- 5 *God Bless Mom*
- 6 *Falling Slowly*
- 7 *People All Get Ready*
- 8 *Happy*
- 9 *Pavement Tune*
- 10 *Fake*
- 11 *Underglass*
- 12 *Your Face / Shine On You Crazy Diamond*
- 13 *Revelate*
- 14 *Friends & Foe*
- + *Leave* (sám Glen)
- + *Gold* (Glen & Colm & Marja & Paul & Bertrand & Fergus)
- ++ *Star Star / Christmastime In The Mountains (Joe) / The Most Beautiful Widow In Town* -
- ++ *Fitzcarraldo*
- +++ *The Last Goodbye / Red Chord*

Odkazy:

- www.theframes.ie - oficiální stránky The Frames
- <http://www.interference.ie/> - oficiální stránky Interference
- <http://frames.vipcz.cz/> - oficiální české stránky
- <http://frames.wz.cz/> - neoficiální české stránky